

Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (dziewiąta izba)

z dnia 26 października 2016 r.*

Odwołanie — Dumping — Rozporządzenia wykonawcze (UE) nr 1138/2011 i nr 1241/2012 — Przywóz niektórych alkoholi tłuszczowych i ich mieszanek, pochodzących z Indii, Indonezji i Malezji — Rozporządzenie (WE) nr 1225/2009 — Artykuł 2 ust. 10 lit. a) — Dostosowanie — Funkcje podobne do funkcji przedstawiciela pracującego na zasadzie prowizji — Artykuł 2 ust. 10 akapit pierwszy — Symetria wartości normalnej i ceny eksportowej — Zasada dobrej administracji

W sprawie C-468/15 P

mającej za przedmiot odwołanie w trybie art. 56 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, wniesione w dniu 3 września 2015 r.,

PT Perindustrian dan Perdagangan Musim Semi Mas (PT Musim Mas), z siedzibą w Medan (Indonezja), reprezentowana przez adwokata D. Luffa,

wnosząca odwołanie,

w której pozostałymi uczestnikami postępowania są:

Rada Unii Europejskiej, reprezentowana przez J.P. Hixa, działającego w charakterze pełnomocnika, wspieranego przez N. Tuominen, avocate,

strona pozwana w pierwszej instancji,

Komisja Europejska, reprezentowana przez J.F. Brakelanda oraz M. Francę, działających w charakterze pełnomocników,

Sasol Olefins & Surfactants GmbH, z siedzibą w Hamburgu (Niemcy),

Sasol Germany GmbH, z siedzibą w Hamburgu,

interwenienci w pierwszej instancji,

TRYBUNAŁ (dziewiąta izba),

w składzie: E. Juhász, prezes izby, K. Jürimäe (sprawozdawca) i C. Lycourgos, sędziowie,

rzecznik generalny: P. Mengozzi,

sekretarz: A. Calot Escobar,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

* Język postępowania: angielski.

podjąwszy, po wysłuchaniu rzecznika generalnego, decyzję o rozstrzygnięciu sprawy bez opinii,
wydaje następujący

Wyrok

- 1 W swym odwołaniu PT Perindustrian dan Perdagangan Musim Semi Mas (PT Musim Mas) (zwana dalej „PTMM” lub „spółką PTMM”) żąda uchylenia wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 25 czerwca 2015 r., PT Musim Mas/Rada (T-26/12, niepublikowanego, EU:T:2015:437, zwanego dalej „zaskarżonym wyrokiem”), w którym Sąd oddalił jej skargę o stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1138/2011 z dnia 8 listopada 2011 r. w sprawie nałożenia ostatecznego cła antydumpingowego i ostatecznego pobrania tymczasowego cła nałożonego na przywóz niektórych alkoholi tłuszczowych i ich mieszanek, pochodzących z Indii, Indonezji i Malezji (Dz.U. 2011, L 293, s. 1), oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1241/2012 z dnia 11 grudnia 2012 r. zmieniającego rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 1138/2011 (Dz.U. 2012, L 352, s. 1) (zwanym dalej łącznie „spornymi rozporządzeniami”).

Ramy prawne

- 2 Przepisy regulujące przyjmowanie środków antydumpingowych przez Unię Europejską obowiązujące w czasie zaistnienia okoliczności sporu w postępowaniu głównym znajdowały się w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 2009, L 343, s. 51; sprostowanie Dz.U. 2010, L 7, s. 22), zmienionym rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 765/2012 z dnia 13 czerwca 2012 r. (Dz.U. 2012, L 237, s. 1) (zwanym dalej „rozporządzeniem podstawowym”).
- 3 Artykuł 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego przewidywał:

„W przypadkach braku ceny eksportowej lub gdy okaże się, że jest ona niewiarygodna z powodu istnienia powiązania lub istnienia porozumienia kompensacyjnego pomiędzy eksporterem i importerem lub stroną trzecią, cena eksportowa może zostać skonstruowana na podstawie ceny, po której produkty przywożone po raz pierwszy odsprzedaje się niezależnemu nabywcy, a w przypadku gdy nie są one odsprzedawane niezależnemu nabywcy ani odsprzedawane w stanie, w jakim zostały przywiezione, na innej uzasadnionej podstawie.

W powyższych przypadkach dokonuje się dostosowania, uwzględniając wszystkie koszty, łącznie z cłami i podatkami, poniesione między przywozem a odsprzedażą, a także zyski, w celu ustalenia wiarygodnej ceny eksportowej na poziomie granicy Wspólnoty.

[...]”.

- 4 Artykuł 2 ust. 10 tego rozporządzenia stanowił:

„Dokonuje się obiektywnego porównania ceny eksportowej z wartością normalną. Porównania dokonuje się na tym samym poziomie handlu, w odniesieniu do sprzedaży dokonanych w jak najbardziej zbliżonych terminach oraz z należyтым uwzględnieniem różnic wpływających na porównywalność cen. W przypadku gdy nie jest możliwe porównanie ustalonej wartości normalnej i ceny eksportowej na takiej podstawie, uwzględnia się, w formie dostosowania i oceniając każdy przypadek z osobna, różnice stwierdzonych czynników, które zostały zgłoszone i co do których wykazano, że mogą wpłynąć na ceny oraz ich porównywalność. Unika się powtórnych dostosowań,

w szczególności w przypadku różnic dotyczących bonifikat, rabatów, ilości i poziomu handlu. W przypadku spełnienia określonych warunków, czynniki, co do których można dokonać dostosowania, są następujące:

[...]

i) Prowizje Dokonuje się dostosowania ze względu na różnice w prowizjach naliczanych przy danej sprzedaży. Pojęcie »marże [prowizji]« należy rozumieć również jako obejmujące narzut uzyskiwany przez podmiot gospodarczy od produktu lub od produktu podobnego, jeżeli funkcje takiego podmiotu gospodarczego są podobne do funkcji przedstawiciela pracującego na zasadzie prowizji. [...]”.

Okoliczności powstania sporu i sporne rozporządzenia

- 5 PTMM jest spółką z siedzibą w Indonezji produkującą między innymi alkohole tłuszczowe (zwane dalej „produktem objętym postępowaniem”). Spółka ta sprzedaje swe produkty w Unii za pośrednictwem, po pierwsze, dwóch spółek powiązanych z siedzibą w Singapurze, a mianowicie Inter-Continental Oils & Fats Pte Ltd (zwanej dalej „ICOF S” lub „spółką ICOF S”), spółki zależnej kontrolowanej w 100% przez akcjonariuszy kontrolujących również PTMM i Besdale Trading Pte Ltd, oraz po drugie, spółki ICOF Europe GmbH (zwanej dalej „ICOF E” lub „spółką ICOF E”) z siedzibą w Niemczech, w której 100% akcji należy do ICOF S.
- 6 W następstwie skargi złożonej w dniu 30 czerwca 2010 r. przez dwóch producentów z Unii, Cognis GmbH oraz Sasol Olefins & Surfactants GmbH, a także dochodzenia prowadzonego przez Komisję Europejską, Rada Unii Europejskiej wydała rozporządzenie wykonawcze nr 1138/2011. Rozporządzenie to nakłada ostateczne cło antydumpingowe w wysokości 45,63 EUR za tonę od przywozu produktu objętego postępowaniem wytwarzanego przez PTMM.
- 7 W celu obliczenia ostatecznego cła antydumpingowego Rada dokonała, w ramach porównania wartości normalnej i ceny eksportowej, dostosowania w dół ceny eksportowej z tytułu prowizji zapłaconych przez PTMM na rzecz ICOF S za sprzedaż prowadzoną przez tę drugą spółkę do Unii zgodnie z art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego. W świetle motywu 31 rozporządzenia wykonawczego nr 1138/2011 Rada oddaliła w szczególności argument PTMM, wedle którego spółka ta tworzyła jeden podmiot gospodarczy z ICOF S, w ramach którego to podmiotu ta druga spółka działała jako wewnętrzny dział eksportu. Ponadto w motywie 35 tego rozporządzenia Rada odrzuciła wniosek PTMM o dokonanie dostosowania podobnego do wartości normalnej zgodnie z tym przepisem rozporządzenia podstawowego, ponieważ umowa przewidująca zapłatę prowizji na rzecz ICOF S dotyczyła jedynie sprzedaży eksportowej, a nie sprzedaży krajowej, która była fakturowana bezpośrednio przez PTMM.
- 8 W dniu 13 czerwca 2012 r. Komisja powiadomiła PTMM, że w następstwie wyroku z dnia 16 lutego 2012 r., Rada i Komisja/Interpipe Niko Tube i Interpipe NTRP (C-191/09 P i C-200/09 P, EU:C:2012:78), miała ona zamiar znowelizować rozporządzenie wykonawcze nr 1138/2011 w celu zmiany cła antydumpingowego nałożonego na inną indonezyjską spółkę, a mianowicie PT Ecogreen Oleochemicals, Ecogreen Oleochemicals (Singapore) Pte Ltd (zwaną dalej „Ecogreenem”), albowiem znajdowała się ona w sytuacji analogicznej do sytuacji w sprawie zakończonej tym wyrokiem, a także wyrokiem Sądu z dnia 10 marca 2009 r., Interpipe Niko Tube i Interpipe NTRP/Rada (T-249/06, EU:T:2009:62), i stanowiła jeden podmiot gospodarczy z Ecogreenem Oleochemicals GmbH.

- 9 W dniu 11 grudnia 2012 r. Rada przyjęła rozporządzenie (UE) nr 1241/2012. W rozporządzeniu tym stawka cła antydumpingowego nałożonego na Ecogreen została obniżona do 0 EUR za tonę. Pomimo złożenia przez PTMM wniosków o uznanie, że spółka ta znajduje się w sytuacji takiej samej jak Ecogreen, Rada w rzeczonym rozporządzeniu utrzymała w mocy ostateczne cło antydumpingowe nałożone na PTMM.

Postępowanie przed Sądem i zaskarżony wyrok

- 10 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 20 stycznia 2012 r. spółka PTMM wniosła skargę o stwierdzenie nieważności spornych rozporządzeń.
- 11 Na poparcie swej skargi do Sądu spółka PTMM podniosła cztery zarzuty.
- 12 Zarzut pierwszy dotyczył naruszenia art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego. Zarzut ów dzielił się na dwie części. Po pierwsze, spółka PTMM zarzuciła Radzie, iż ta popełniła oczywisty błąd w ocenie i nadużyła władzy, odmawiając uznania, że PTMM i ICOF S stanowiły jeden podmiot gospodarczy. Po drugie, spółka PTMM stwierdziła, że instytucja ta nie przedstawiła żadnego przekonującego dowodu wykazującego, że spółka ICOF S wykonywała funkcje podobne do przedstawiciela pracującego na zasadzie prowizji. Zarzut drugi był oparty na naruszeniu art. 2 ust. 10 lit. akapit pierwszy rozporządzenia podstawowego. Również ten zarzut dzielił się na dwie części. Jedynie część pierwsza tego zarzutu ma znaczenie w ramach niniejszego odwołania. W ramach tej części spółka PTMM podniosła, że dokonując dostosowania ceny eksportowej, Rada doprowadziła do powstania asymetrii pomiędzy wartością normalną a ceną eksportową, a więc że powinna ona była dokonać podobnego dostosowania w wypadku wartości normalnej. Zarzuty trzeci i czwarty dotyczyły naruszeń, odpowiednio, zasady dobrej administracji i zasady niedyskryminacji.
- 13 Zaskarżonym wyrokiem Sąd oddalił cztery zarzuty, a tym samym skargę w całości.

Żądania stron w postępowaniu odwoławczym

- 14 PTMM wnosi do Trybunału o:
- uchylenie zaskarżonego wyroku;
 - wydanie ostatecznego orzeczenia w sprawie, uwzględniającego żądania podniesione przez PTMM przed Sądem, i stwierdzenie nieważności cła antydumpingowego nałożonego na tę spółkę w spornych rozporządzeniach oraz
 - zasądzenie zapłaty przez Radę i interwenientów, oprócz ich własnych kosztów, kosztów poniesionych przez PTMM w obydwu instancjach.
- 15 Rada wnosi do Trybunału o:
- oddalenie odwołania,
 - tytułem ewentualnym – oddalenie skargi, oraz
 - obciążenie PTMM kosztami postępowania w obydwu instancjach.
- 16 Komisja wnosi do Trybunału o:
- odrzucenie odwołania jako niedopuszczalnego oraz

— obciążenie PTMM kosztami postępowania w niniejszej instancji.

W przedmiocie odwołania

17 Na poparcie odwołania PTMM podnosi cztery zarzuty.

W przedmiocie zarzutu pierwszego, dotyczącego naruszenia art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego ze względu na błędne zastosowanie przez sąd pojęcia „jednego podmiotu gospodarczego”

18 Zarzut pierwszy dzieli się na siedem części.

W przedmiocie części pierwszej zarzutu pierwszego, dotyczącej stosowania błędnej metodologii i braku uwzględnienia decydujących dowodów

– Argumentacja stron

19 PTMM twierdzi, po pierwsze, że Sąd posłużył się błędną metodologią, aby odmówić zastosowania do tej spółki pojęcia „jednego podmiotu gospodarczego”. Z pkt 47 zaskarżonego wyroku wynika bowiem, że Sąd uważa, iż w celu odstąpienia od stosowania tego pojęcia wystarczające jest przedstawienie poszlak sugerujących brak istnienia jednego podmiotu gospodarczego. Tymczasem z orzecznictwa wynika, że Rada i Komisja (zwane dalej łącznie „instytucjami Unii”) oraz Sąd muszą zbadać dowody wykazujące, że producent powierza zadania zwykle należące do wewnętrznego działu sprzedaży powiązanemu dystrybutorowi.

20 Po drugie, PTMM twierdzi, że Sąd nie zbadał decydujących dowodów, a w szczególności dowodów wykazujących, że spółka ta nie ma żadnego działu marketingu i sprzedaży produktu objętego postępowaniem i że opiera się w zupełności na ICOF S w celu sprzedaży tego produktu na rynku krajowym zarówno, jak i międzynarodowym. Zamiast zbadać te dowody, Sąd niesłusznie stwierdził w pkt 42 zaskarżonego wyroku, na podstawie oświadczenia PTMM na rozprawie, że twierdząc, iż Rada nie uwzględniła tych dowodów, spółka PTMM usiłowała jedynie uzasadnić zarzut dotyczący naruszenia zasady dobrej administracji. Czyniąc to, Sąd przeinaczył argumenty PTMM.

21 Rada kwestionuje zasadność niniejszej części zarzutu. Komisja uważa, że ta część zarzutu jest niedopuszczalna, a w każdym razie bezzasadna.

– Ocena Trybunału

22 Po pierwsze, jeżeli chodzi o argument dotyczący stosowania nieprawidłowej metodologii, należy zaznaczyć, że w pkt 47 zaskarżonego wyroku Sąd wcale nie posłużył się nową metodologią polegającą na przedstawieniu poszlak wskazujących na brak jednego podmiotu gospodarczego w celu odstąpienia od stosowania tego pojęcia. Wręcz przeciwnie, w zaskarżonym wyroku Sąd zastosował orzecznictwo Trybunału dotyczące pojęcia „jednego podmiotu gospodarczego” i dostosowań na podstawie art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego.

23 W pkt 43–46 zaskarżonego wyroku Sąd przypomniał to orzecznictwo. W szczególności w pkt 46 tego wyroku Sąd odwołał się do wyroku z dnia 16 lutego 2012 r., Rada i Komisja/Interpipe Niko Tube i Interpipe NTRP (C-191/09 P i C-200/09 P, EU:C:2012:78), zgodnie z którym w przypadku gdy instytucje Unii twierdzą, że należy dokonać dostosowania w dół ceny eksportowej na podstawie art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego, na instytucjach tych spoczywa obowiązek przedstawienia dowodów lub co najmniej poszlak wykazujących, że warunki stosowania tego przepisu są spełnione.

- 24 Punkt 47 zaskarżonego wyroku stanowi punkt wprowadzający, poprzez który Sąd wskazał w istocie, że w świetle orzecznictwa przytoczonego w pkt 43–46 tego wyroku dokona on analizy dowodów leżących u podstaw wniosku Rady, iż PTMM i ICOF S nie tworzyły jednego podmiotu gospodarczego. Analiza ta znajduje się w pkt 50–71 rzeczonego wyroku.
- 25 Wbrew twierdzeniom PTMM Sąd zamierzał właśnie sprawdzić, czy instytucje Unii zbadały dowody, które zdaniem tej spółki wykazywały, iż powierzyła ona ICOF S zadania należące zwykle do wewnętrznego działu sprzedaży, zanim instytucje te wykluczyły istnienie jednego podmiotu gospodarczego i dokonały dostosowania na podstawie art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego.
- 26 W konsekwencji niniejszy argument należy oddalić jako bezzasadny.
- 27 Po drugie, co się tyczy argumentu, wedle którego Sąd nie uwzględnił decydujących dowodów, należy przypomnieć, że Trybunał nie jest właściwy do ustalania okoliczności faktycznych ani też zasadniczo do badania dowodów, które Sąd dopuścił na poparcie tych okoliczności. Jeśli zatem dowody te uzyskano w prawidłowy sposób przy poszanowaniu ogólnych zasad prawa i wymogów proceduralnych dotyczących ciężaru dowodu i postępowania dowodowego, wyłącznie do Sądu należy ocena, jaką wagę należy przywiązywać do przedstawionych mu dowodów. Ocena ta nie stanowi więc, z wyjątkiem wypadków przeinaczenia tych dowodów, kwestii prawnej, która jako taka podlega kontroli Trybunału [wyrok z dnia 11 września 2014 r., Gem-Year i Jinn-Well Auto-Parts (Zhejiang)/Rada, C-602/12 P, niepublikowany, EU:C:2014:2203, pkt 37].
- 28 Wynika z tego, że Trybunał nie jest właściwy, by badać dowody, na jakich oparł się Sąd w celu stwierdzenia, że PTMM i ICOF S nie tworzyły jednego podmiotu gospodarczego, z zastrzeżeniem przeinaczenia tych dowodów.
- 29 PTMM rzeczywiście twierdzi, że w pkt 42 zaskarżonego wyroku Sąd przeinaczył argumenty, które spółka ta podniosła w odniesieniu do braku uwzględnienia decydujących dowodów. Niemniej jednak PTMM, po pierwsze, poprzestaje na wskazaniu, że Sąd „niesłusznie” stwierdził, iż poprzez swą argumentację spółka ta starała się uzasadnić argument dotyczący naruszenia przez Radę zasady dobrej administracji, bez wyjaśniania, na czym polegało to przeinaczenie. Po drugie, PTMM nie twierdzi, że ów brak uwzględnienia stanowi przeinaczenie dowodów, na których oparł się Sąd, aby dojść do wniosku wspomnianego w poprzednim punkcie niniejszego wyroku, lub że dowody te były przedmiotem tego przeinaczenia. Wynika z tego, że wobec braku powołania się przez PTMM na jakiegokolwiek przeinaczenie dowodów niniejszy argument należy odrzucić jako niedopuszczalny.
- 30 W każdym razie należy zaznaczyć, że pkt 42 zaskarżonego wyroku dotyczy argumentu PTMM, wedle którego instytucje Unii nadużyły władzy, zaprzeczając istnieniu jednego podmiotu gospodarczego i ignorując pewne okoliczności faktyczne. Tymczasem w owym pkt 42 Sąd poprzestał na wskazaniu, że twierdzenie dotyczące nadużycia władzy zostało rozpatrzone w ramach analizy zarzutu rzekomego naruszenia zasady dobrej administracji. Trybunał zbadał więc to twierdzenie w pkt 111–122 tego wyroku. W szczególności w pkt 115–120 rzeczonego wyroku Sąd ustalił, że instytucje Unii zbadały główne argumenty podniesione przez PTMM w toku postępowania administracyjnego oraz dotyczące ich dowody.
- 31 W konsekwencji niniejszą część zarzutu drugiego należy częściowo odrzucić jako niedopuszczalną, a częściowo oddalić jako bezzasadną.

W przedmiocie części drugiej, trzeciej i siódmej zarzutu pierwszego, dotyczących uwzględnienia poszlak nieistotnych dla celów oceny istnienia jednego podmiotu gospodarczego

– Argumentacja stron

- 32 W ramach części drugiej zarzutu pierwszego PTMM twierdzi, że uznając w pkt 51 zaskarżonego wyroku, iż funkcje wykonywane przez ICOF S w zakresie sprzedaży produktów innych niż produkt objęty postępowaniem były istotne w celu odmowy stosowania pojęcia „jednego podmiotu gospodarczego”, Sąd uwzględnił błędną poszlakę w ramach analizy pojęcia „jednego podmiotu gospodarczego” i niewłaściwie rozszerzył zakres art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego. Według PTMM okoliczność, że spółka ICOF S działa jako wewnętrzny dział marketingu i sprzedaży dla produktu objętego postępowaniem, nie oznacza, że nie może ona nawiązać stosunków handlowych z podmiotami trzecimi w odniesieniu do produktów analogicznych do produktu objętego postępowaniem lub innych od niego.
- 33 W ramach części trzeciej zarzutu pierwszego PTMM twierdzi, że Sąd naruszył prawo, uwzględniając w pkt 53 zaskarżonego wyroku sprzedaż przez ICOF S produktów dostarczonych przez podmioty trzecie. Po pierwsze bowiem, stosunki handlowe, jakie dystrybutor utrzymuje z innymi przedsiębiorstwami, nie mogą mieć wpływu na stosunek pomiędzy tym dystrybutorem i spółką dominującą. Po drugie, w niniejszej sprawie sprzedaż produktów podmiotów trzecich nie ma żadnego związku z produktem objętym postępowaniem. Tymczasem art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego dotyczy produktu objętego postępowaniem, a nie innych produktów. W tym względzie w trakcie dochodzenia i przed Sądem wykazano, że ICOF S i ICOF E sprzedawały jedynie produkt objęty postępowaniem wytwarzany przez PTMM z wyłączeniem produktu objętego postępowaniem pochodzącego od innych producentów. Po trzecie, w pkt 54–57 zaskarżonego wyroku Sąd niesłusznie utworzył nowe nieprecyzyjne kryterium „zależności”. Co więcej, Sąd nie wyjaśnił, poniżej jakiego odsetka sprzedaży pochodzącej od podmiotów trzecich można mówić o „zależności”.
- 34 W ramach części siódmej zarzutu pierwszego PTMM zarzuca Sądowi, iż ten uznał w pkt 69 zaskarżonego wyroku, że poziom bezpośredniej sprzedaży eksportowej wskazywał, iż spółka ta oraz ICOF S nie tworzyły jednego podmiotu gospodarczego. Co więcej, Sąd nie wskazał, w jaki sposób kryterium to może zostać wykorzystane i po przekroczeniu jakiego progu bezpośredniej sprzedaży eksportowej nie można byłoby stwierdzić istnienia jednego podmiotu gospodarczego.
- 35 Instytucje Unii kwestionują dopuszczalność oraz zasadność tych części zarzutu pierwszego.

– Ocena Trybunału

- 36 W częściach drugiej, trzeciej i siódmej zarzutu pierwszego, które należy rozpatrywać łącznie, PTMM twierdzi w istocie, że Sąd uwzględnił poszlaki lub czynniki nieistotne w ramach analizy pojęcia „jednego podmiotu gospodarczego”, a mianowicie sprzedaż przez ICOF S produktów innych niż produkt objęty postępowaniem i produktów dostarczanych przez podmioty trzecie oraz bezpośrednie fakturowanie przez PTMM części sprzedaży eksportowej do Unii.
- 37 W tym względzie należy przypomnieć, że na mocy art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego dokonuje się obiektywnego porównania ceny eksportowej z wartością normalną. W przypadku gdy nie jest możliwe porównanie wartości normalnej i ceny eksportowej, przepis ten przewiduje, że uwzględnia się, w formie dostosowania, różnice stwierdzonych czynników, które zostały zgłoszone i co do których wykazano, że mogą wpłynąć na ceny oraz ich porównywalność.
- 38 Wśród czynników, na podstawie których mogą zostać dokonane dostosowania, art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego przewiduje, że dostosowania dokonuje się ze względu na różnice w prowizjach naliczanych przy danej sprzedaży. Przepis ten uściśla, że pojęcie „marży [prowizji]”

należy rozumieć jako obejmujące narzut uzyskiwany przez podmiot gospodarczy od produktu lub od produktu podobnego, jeżeli funkcje takiego podmiotu gospodarczego są podobne do funkcji przedstawiciela pracującego na zasadzie prowizji.

- 39 Jednakże dostosowania na podstawie art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego nie można dokonać, gdy producent z siedzibą w innym państwie członkowskim i jego powiązany dystrybutor odpowiedzialny za wywóz do Unii tworzą jeden podmiot gospodarczy.
- 40 Zgodnie bowiem z orzecznictwem Trybunału podział działalności produkcyjnej i handlowej w obrębie grupy złożonej z odrębnych pod względem prawnym spółek nie może zmienić faktu, że chodzi tu o jeden podmiot gospodarczy, który w ten sposób organizuje całość swej działalności, w innych przypadkach wykonywanej przez podmiot, który jest również jednolity z punktu widzenia prawnego (zob. analogicznie wyrok z dnia 13 października 1993 r., Matsushita Electric Industrial/Rada C-104/90, EU:C:1993:837, pkt 9).
- 41 W tych okolicznościach uznanie istnienia jednego podmiotu gospodarczego pozwala uniknąć tego, by koszty, które są oczywiście objęte ceną sprzedaży produktu, w przypadku gdy sprzedaż dokonywana jest przez dział sprzedaży włączony do organizacji producenta, nie były wyłączone, w przypadku gdy ta sama działalność wykonywana jest przez spółkę odrębną prawnie, lecz kontrolowaną gospodarczo przez producenta (zob. podobnie i analogicznie wyrok z dnia 10 marca 1992 r., C-171/87, Canon/Rada, EU:C:1992:106, pkt 13).
- 42 Z powyższego wynika, że nie można uznać, iż dystrybutor tworzący jeden podmiot gospodarczy z producentem mającym siedzibę w państwie trzecim wykonuje funkcje podobne do funkcji przedstawiciela pracującego na zasadzie prowizji w rozumieniu art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego.
- 43 W ramach analizy istnienia jednego podmiotu gospodarczego obejmującego producenta i powiązanego z nim dystrybutora, zgodnie z orzecznictwem Trybunału decydujące znaczenie ma rozważenie rzeczywistości gospodarczej stosunków pomiędzy tym producentem i tym dystrybutorem (zob. podobnie wyrok z dnia 16 lutego 2012 r., Rada i Komisja/Interpipe Niko Tube i Interpipe NTRP, C-191/09 P i C-200/09 P, EU:C:2012:78, pkt 55). Ze względu na wymóg stwierdzenia odzwierciedlającego rzeczywistość gospodarczą stosunków pomiędzy rzeczonym producentem i rzeczonym dystrybutorem instytucje Unii mają obowiązek uwzględnić ogół istotnych czynników pozwalających ustalić, czy dystrybutor ów wykonuje funkcje zintegrowanego działu sprzedaży tego producenta.
- 44 Czynniki te nie mogą ograniczać się do funkcji wykonywanych przez powiązanego dystrybutora w związku z samą sprzedażą objętego postępowaniem produktu wytwarzanego przez producenta, który twierdzi, iż tworzy jeden podmiot gospodarczy z tym dystrybutorem.
- 45 Instytucje Unii mają prawo uwzględnić czynniki takie jak sprzedaż przez powiązanego dystrybutora produktów innych niż produkt objęty postępowaniem antydumpingowym oraz sprzedaż przez tego dystrybutora produktów dostarczanych przez producentów innych niż producent, z którym jest on powiązany.
- 46 W konsekwencji Sąd nie naruszył prawa, stwierdzając w pkt 51 i 53 zaskarżonego wyroku, że w celu oceny istnienia jednego podmiotu gospodarczego należało uwzględnić działalność powiązanego dystrybutora dotyczącą produktów innych niż produkt objęty postępowaniem oraz część sprzedaży tego dystrybutora dotyczącą produktów pochodzących od niepowiązanych producentów.
- 47 W odniesieniu do sprzedaży produktów pochodzących od niepowiązanych producentów należy uściślić, że wbrew twierdzeniu PTMM Sąd w pkt 54–57 zaskarżonego wyroku wcale nie stworzył nowego kryterium „zależności”. Chociaż bowiem Sąd faktycznie wskazał w pkt 54 tego wyroku, że nie można

było uznać, iż spółka ICOF S „była w stanie zależności od grupy, z którą jest powiązana”, to poprzestał w pkt 53–57 tego wyroku na dokonaniu analizy części zrealizowanej przez tego powiązanego dystrybutora sprzedaży produktów pochodzących od niepowiązanych producentów.

- 48 W pkt 53 tego wyroku Sąd wskazał, że część sprzedaży przez powiązanego dystrybutora produktów pochodzących od niepowiązanych producentów stanowi istotny czynnik w celu ustalenia, czy dystrybutor tworzy jeden podmiot gospodarczy z powiązaniem producentem. W pkt 54–57 wspomnianego wyroku Sąd stwierdził następnie, że działalność ICOF S zarówno w 2009 r., jak też w 2010 r. opierała się w dużej części na dostawach pochodzących od niepowiązanych przedsiębiorstw, co zdaniem Sądu wydawało się przeczyć istnieniu jednego podmiotu gospodarczego.
- 49 Podobnie jak to, że instytucje Unii mają prawo uwzględniać sprzedaż produktów innych niż produkt objęty postępowaniem wytwarzany przez producenta powiązanego dla celów ustalenia istnienia jednego podmiotu gospodarczego, bezpośrednie fakturowanie przez producenta z siedzibą w państwie trzecim części sprzedaży eksportowej do Unii jest istotnym czynnikiem, który instytucje te powinny również uwzględniać. W tym względzie Sąd słusznie zaznaczył w pkt 69 zaskarżonego wyroku, że im proporcjonalnie większa jest sprzedaż bezpośrednia, tym trudniej jest twierdzić, że powiązany dystrybutor wykonuje funkcje wewnętrznego działu sprzedaży. Wbrew twierdzeniom PTMM, pkt 69 tego wyroku nie narusza więc w żaden sposób prawa.
- 50 Wobec powyższego części drugą, trzecią i siódmą zarzutu pierwszego należy oddalić jako bezzasadne.

W przedmiocie części czwartej i szóstej zarzutu pierwszego, dotyczących umowy zawartej pomiędzy PTMM i ICOF S

– Argumentacja stron

- 51 W ramach części czwartej zarzutu pierwszego PTMM twierdzi, że Sąd przyjął błędne domniemania prawne i faktyczne co do istnienia umowy zawartej pomiędzy tą spółką a ICOF S, przewidującej zapłatę prowizji na rzecz tej drugiej. PTMM zarzuca Sądowi, iż uznał on w pkt 60 zaskarżonego wyroku, że umowa ta stanowiła istotną okoliczność w ramach oceny istnienia jednego podmiotu gospodarczego.
- 52 Po pierwsze bowiem, Sąd niesłusznie uznał, iż istniała różnica pomiędzy umową w formie pisemnej a „szeregiem umów w formie ustnej”, takich jak umowy zawarte pomiędzy Ecogreenem i jego powiązaniem przedsiębiorstwem handlowym. Po drugie, Sąd nie uwzględnił dowodów świadczących, iż pomiędzy PTMM i ICOF S istniały różne porozumienia kompensacyjne. Po trzecie, porozumienie w sprawie ustalenia cen transferowych pomiędzy dwoma powiązaniem przedsiębiorstwami stanowi dodatkowy dowód, iż tworzą one jeden podmiot gospodarczy. Według Sądu porozumienie to dzieliło margines ryzyka i zysków w ramach grupy przedsiębiorstw znajdujących się w różnych państwach. Taki podział marginesów świadczył o istnieniu ścisłej więzi pomiędzy tymi dwoma przedsiębiorstwami, które były wspólnie odpowiedzialne za dochodowość grupy, do której należą. Ponadto według Sądu należy założyć, że wszystkie przedsiębiorstwa działające na skalę międzynarodową zawierają z powiązaniem z nimi dystrybutorami mającymi siedziby za granicą porozumienia w sprawie ustalenia cen transferowych takie jak porozumienie pomiędzy PTMM i ICOF S. Sąd nie uwzględnił więc zasadniczych okoliczności rzeczywistości handlu międzynarodowego i transferów wewnątrzgrupowych.
- 53 W ramach szóstej części zarzutu pierwszego PTMM podnosi, że w pkt 62 i 64 zaskarżonego wyroku Sąd dokonał błędnej analizy postanowień umowy, a zwłaszcza jej art. 7.3, który stanowi standardową klauzulę mającą na celu zapobiec solidarnej odpowiedzialności dwóch przedsiębiorstw w stosunku do osób trzecich, co nie odnosi się do podziału funkcji pomiędzy te dwa przedsiębiorstwa.

54 Instytucje Unii uważają, że niniejsze części zarzutu pierwszego należy odrzucić jako niedopuszczalne i że w każdym razie są one bezzasadne.

– Ocena Trybunału

55 W częściach czwartej i szóstej zarzutu pierwszego, które należy rozpatrywać łącznie, PTMM kwestionuje w istocie okoliczność, że Sąd oparł się na umowie zawartej pomiędzy PTMM i ICOF S, aby stwierdzić brak istnienia jednego podmiotu gospodarczego oraz dokonaną przez Sąd analizę tej umowy.

56 Po pierwsze, w odniesieniu do argumentu, wedle którego umowa zawarta pomiędzy PTMM i ICOF S nie stanowi istotnej okoliczności w ramach oceny istnienia jednego podmiotu gospodarczego, w pkt 43 niniejszego wyroku zaznaczono już, że wobec wymogu stwierdzenia odzwierciedlającego rzeczywistość gospodarczą stosunków pomiędzy producentem i powiązanim dystrybutorem, w celu ustalenia, czy dystrybutor ów wykonuje funkcje wewnętrznego działu sprzedaży tego producenta, należy uwzględnić ogół istotnych czynników. Tymczasem istnienie zawartej pomiędzy producentem i powiązanim z nim dystrybutorem umowy przewidującej zapłatę prowizji na rzecz dystrybutora stanowi istotną okoliczność w stosunkach pomiędzy tymi dwiema spółkami. Nieuwzględnienie jej byłoby równoznaczne z ukryciem części rzeczywistości gospodarczej tych stosunków.

57 Sąd nie naruszył więc prawa, stwierdzając w pkt 60 zaskarżonego wyroku, że istnienie umowy zawartej pomiędzy PTMM i ICOF S, która przewiduje zapłatę prowizji na rzecz tej drugiej spółki, stanowi istotną okoliczność w celu ustalenia, czy te dwie spółki tworzą jeden podmiot gospodarczy.

58 Z powyższego wynika, że argument, wedle którego umowa zawarta pomiędzy PTMM i ICOF S nie stanowi istotnej okoliczności w ramach oceny istnienia jednego podmiotu gospodarczego, należy oddalić jako bezzasadny.

59 Po drugie, jeżeli chodzi o argumenty dotyczące rzekomego braku różnicy pomiędzy umową w formie pisemnej i „szeregiem umów formie ustnej”, takich jak zawarte pomiędzy Ecogreenem i jego powiązanim dystrybutorem, nieuwzględnienia pewnych dowodów, braku uwzględnienia rzeczywistości handlu międzynarodowego i transferów wewnątrzgrupowych oraz błędnej interpretacji postanowień umowy, w pkt 62 i 64 zaskarżonego wyroku, należy przypomnieć, że zgodnie z orzecnictwem przytoczonym w pkt 27 niniejszego wyroku, z zastrzeżeniem przypadków przeinaczenia dowodów, Trybunał nie jest właściwy do ustalania okoliczności faktycznych ani też zasadniczo do badania dowodów, które Sąd dopuścił na poparcie tych okoliczności.

60 Tymczasem poprzez te argumenty PTMM kwestionuje oceny okoliczności faktycznych, jakich dokonał Sąd w pkt 62–64 zaskarżonego wyroku w odniesieniu do umowy zawartej pomiędzy PTMM i ICOF S, nie powołując się jednakże na żadne przeinaczenie okoliczności faktycznych lub dowodów. Argumenty te należy zatem odrzucić jako niedopuszczalne.

61 W świetle powyższych uwag części czwartą i szóstą zarzutu pierwszego należy częściowo odrzucić jako niedopuszczalne i częściowo oddalić jako bezzasadne.

W przedmiocie części piątej zarzutu pierwszego, dotyczącej niesłusznego zastąpienia przez Sąd uzasadnienia

– Argumentacja stron

- 62 PTMMB zarzuca Sądowi, iż zastąpił on uzasadnienie, opierając się w pkt 62 zaskarżonego wyroku na szczególnych postanowieniach umowy, jaką spółka ta zawarła z ICOF S w celu ustalenia, że Rada mogła zasadnie uznać, że postanowienia te stanowiły poszlakę, iż PTMM i ICOF S nie tworzyły jednego podmiotu gospodarczego. Bezsporne jest bowiem, że instytucje Unii nie uwzględniły postanowień umowy ani w toku dochodzenia antydumpingowego, ani później.
- 63 Rada uważa, że niniejsza część zarzutu pierwszego jest bezzasadna. Komisja jest zdania, że jest ona niedopuszczalna i w każdym razie bezzasadna.

– Ocena Trybunału

- 64 Jako że PTMM zarzuca Sądowi, iż ten dokonał zastąpienia uzasadnienia, należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem w ramach skargi o stwierdzenie nieważności Sąd nie może zastąpić własnym uzasadnieniem uzasadnienia przedstawionego przez autora zaskarżonego aktu (wyrok z dnia 14 kwietnia 2016 r., Netherlands Maritime Technology Association/Komisja, C-100/15 P, niepublikowany, EU:C:2016:254, pkt 57 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 65 W niniejszej sprawie Sąd wskazał w pkt 61 zaskarżonego wyroku, że umowa zawarta pomiędzy PTMM i ICOF S zawiera różne postanowienia trudne do pogodzenia z istnieniem jednego podmiotu gospodarczego złożonego z tych dwóch spółek. PTMM zaznacza, że w pkt 62 owego wyroku Sąd odniósł się do szczególnych postanowień tej umowy, a mianowicie art. 7.3 i 12, które świadczą jego zdaniem o braku solidarności pomiędzy PTMM i ICOF S, a przez to stanowią poszlakę, iż te dwie spółki nie tworzą jednego podmiotu gospodarczego.
- 66 Wbrew twierdzeniom PTMM, Sąd wcale nie dokonał takiego zastąpienia uzasadnienia. Z motywu 31 rozporządzenia wykonawczego nr 1138/2011 i z motywów 29–31 rozporządzenia wykonawczego nr 1241/2012 wynika bowiem, że umowa zawarta pomiędzy PTMM i ICOF S została w istocie uwzględniona przez instytucje Unii podczas dochodzenia antydumpingowego. Zgodnie z tym motywami istnienie tej umowy, która przewidywała, że spółka ICOF S miała korzystać z prowizji – pod postacią stałej marży – od sprzedaży eksportowej, stanowi poszlakę, że PTMM i ICOF S nie tworzą jednego podmiotu gospodarczego, lecz że funkcje drugiej z tych spółek są podobne do tych, które wykonuje przedstawiciel handlowy pracujący na zasadzie prowizji.
- 67 W konsekwencji należy oddalić niniejszą część zarzutu jako bezzasadną, a zarzut pierwszy częściowo odrzucić jako niedopuszczalny i częściowo oddalić jako bezzasadny.

W przedmiocie zarzutu drugiego, dotyczącego naruszenia art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego z powodu stwierdzenia przez Sąd, że Rada wystarczająco wykazała, iż funkcje wykonywane przez ICOF S są analogiczne do funkcji przedstawiciela pracującego na zasadzie prowizji

- 68 Zarzut drugi składa się z dwóch części.

W przedmiocie części pierwszej zarzutu drugiego, dotyczącej niewystarczającego i dyskryminującego uzasadnienia oraz nieprawidłowego wykorzystania dowodów

– Argumentacja stron

- 69 PTMM twierdzi, że uzasadnienie pkt 80 i 82 zaskarżonego wyroku jest niewystarczające i dyskryminujące. Ponadto okoliczności faktyczne wymienione w tych punktach nie potwierdzają wniosku Sądu, lecz mogłyby zostać wykorzystane w celu dowiedzenia, że ICOF S służy tej spółce jako wewnętrzny dział marketingu i sprzedaży.
- 70 Rada uważa, że niniejsza część zarzutu drugiego jest niedopuszczalna, a w każdym razie, że jest bezzasadna. Komisja jest zdania, że niniejsza część zarzutu jest niedopuszczalna.

– Ocena Trybunału

- 71 Po pierwsze, jeżeli chodzi o argument, iż uzasadnienie zaskarżonego wyroku jest niewystarczające i dyskryminujące, należy zaznaczyć, że według utrwalonego orzecznictwa spoczywający na Sądzie – zgodnie z art. 36 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, mającym zastosowanie do Sądu na podstawie art. 53 akapit pierwszy tego statutu, oraz zgodnie z art. 81 regulaminu postępowania przed Sądem – obowiązek uzasadnienia nie wymaga, by Sąd przedstawił wywód, w którym wyczerpująco i z osobna rozpatrzyłby każdy z argumentów wysuniętych przez strony postępowania, a zatem przedstawione przez Sąd uzasadnienie może być dorozumiane, jeżeli tylko pozwala zainteresowanym zapoznać się z powodami nieuwzględnienia ich argumentów przez Sąd i zapewnia Trybunałowi wystarczający materiał do sprawowania kontroli (zob. w szczególności wyroki: z dnia 16 lutego 2012 r., Rada i Komisja/Interpipe Niko Tube i Interpipe NTRP, C-191/09 P i C-200/09 P, EU:C:2012:78, pkt 105; a także z dnia 19 marca 2015 r., MEGA Brands International/OHIM, C-182/14 P, EU:C:2015:187, pkt 54).
- 72 W niniejszej sprawie z pkt 80 i 82 zaskarżonego wyroku oraz z pkt 79, 81 i 83–85 owego wyroku wynika, że oddalenie części zarzutu dotyczącej błędu w ocenie popełnionego przez Radę, gdy stwierdziła ona, że spełnione były przesłanki stosowania art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego, było wystarczająco uzasadnione, aby, po pierwsze, umożliwić Trybunałowi dokonanie kontroli zgodności tego rozporządzenia z prawem, i po drugie, umożliwić PTMM poznanie powodów, które doprowadziły Sąd do tego oddalenia.
- 73 Wynika z tego, że argument, iż uzasadnienie zaskarżonego wyroku było niewystarczające i dyskryminujące, należy oddalić jako bezzasadny.
- 74 Po drugie, jeżeli chodzi o argument dotyczący nieprawidłowego wykorzystania dowodów przez Sąd, należy przypomnieć, że zgodnie z orzecznictwem przytoczonym w pkt 27 niniejszego wyroku, z zastrzeżeniem przypadków przeinaczenia dowodów, Trybunał nie jest właściwy do ustalania okoliczności faktycznych ani też zasadniczo do badania dowodów, które Sąd dopuścił na poparcie tych okoliczności.
- 75 Tymczasem, jakkolwiek PTMM podważa okoliczności faktyczne znajdujące się w pkt 80 i 82 zaskarżonego wyroku oraz wnioski wysnute przez Sąd na ich podstawie, spółka ta nie powołuje się na żadne przeinaczenie okoliczności faktycznych lub dowodów. Argument ten należy zatem odrzucić jako niedopuszczalny.
- 76 W świetle powyższego część pierwszą zarzutu drugiego należy częściowo odrzucić jako niedopuszczalną, a częściowo oddalić jako bezzasadną.

W przedmiocie części drugiej zarzutu drugiego, dotyczącej naruszenia zasad odnoszących się do ciężaru dowodu w ramach stosowania art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego

– Argumentacja stron

- 77 PTMM uważa, że opierając się na dowodach wymienionych w pkt 80–82 zaskarżonego wyroku, Sąd naruszył zasady dotyczące ciężaru dowodu w ramach stosowania art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego.
- 78 W rozporządzeniu podstawowym istnieje bowiem domniemanie, że dwa powiązane przedsiębiorstwa nie działają ani nie są zarządzane niezależnie i że są powiązane porozumieniami kompensacyjnymi. Tak oto art. 2 ust. 9 tego rozporządzenia potwierdza istnienie tego domniemania.
- 79 W konsekwencji dokonywanie dostosowania na mocy art. 2 ust. 10 lit. i) rzeczono rozporządzenia wymaga wykazania, że zapłacone przez producenta dystrybutorowi kwoty stanowią „prowizję” lub „marżę”, takie jak płacone przez zleceniodawcę przedstawicielowi będącemu podmiotem trzecim za wykonywanie funkcji handlowych, których podejmuje się przedstawiciel. Ponadto należy wykazać, że dwa podmioty działają i są zarządzane w sposób niezależny. Tymczasem w niniejszej sprawie Rada nie była w stanie dowieść istnienia systemu zarządzania, na mocy którego zarządzanie ICOF S i PTMM było rozdzielone, oraz istnienia prawnej przeszkody dla ingerowania przez te spółki nawzajem w swoje sprawy. Rada nie wykazała też, że kompensacja pomiędzy ICOF S i PTMM stanowiła prowizję, jaką niezależny przedstawiciel otrzymywał, i że nie wynikała ona z porozumień kompensacyjnych pomiędzy dwoma powiązаныmi przedsiębiorstwami.
- 80 Instytucje uważają, że niniejszą część zarzutu należy odrzucić jako niedopuszczalną.

– Ocena Trybunału

- 81 W części drugiej zarzutu drugiego PTMM podnosi zasadniczo, że w ramach stosowania art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego istnieje domniemanie, że dwa powiązane przedsiębiorstwa nie działają i nie są zarządzane niezależnie. W konsekwencji, opierając się na dowodach wskazanych w pkt 80–82 zaskarżonego wyroku, Sąd naruszył zasady dotyczące ciężaru dowodu.
- 82 W tym względzie, w odniesieniu do ciężaru dowodu, należy przypomnieć, że zgodnie z orzecznictwem Trybunału, jeżeli strona na podstawie art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego żąda dostosowania mającego zapewnić porównywalność wartości normalnej i ceny eksportowej w celu określenia marginesu dumpingu, powinna ona przedstawić dowód, że jej żądanie jest uzasadnione (wyrok z dnia 16 lutego 2012 r., Rada i Komisja/Interpipe Niko Tube i Interpipe NTRP, C-191/09 P i C-200/09 P, EU:C:2012:78, pkt 58).
- 83 Ponadto ciężar dowodu, że muszą zostać dokonane szczególne dostosowania wymienione w art. 2 ust. 10 lit. a)–k) rozporządzenia podstawowego, spoczywa na tych, którzy powołują się na tę okoliczność (wyrok z dnia 16 lutego 2012 r., Rada i Komisja/Interpipe Niko Tube i Interpipe NTRP, C-191/09 P i C-200/09 P, EU:C:2012:78, pkt 60).
- 84 A zatem, w przypadku gdy producent żąda dokonania dostosowania, co do zasady w dół, wartości normalnej lub, co za tym idzie – w górę, cen eksportowych, na podmiocie tym spoczywa obowiązek wskazania i wykazania, że wymogi dokonania takiego dostosowania zostały spełnione. Natomiast jeżeli instytucje Unii twierdzą, że należy dokonać dostosowania w dół ceny eksportowej z tego względu, że związana z producentem spółka zajmująca się sprzedażą wykonuje funkcje podobne do funkcji przedstawiciela pracującego na zasadzie prowizji, na tych instytucjach spoczywa obowiązek

przedstawienia co najmniej zbieżnych poszlak wykazujących, że ta przesłanka jest spełniona (wyrok z dnia 16 lutego 2012 r., Rada i Komisja/Interpipe Niko Tube i Interpipe NTRP, C-191/09 P i C-200/09 P, EU:C:2012:78, pkt 61).

- 85 Z powyższego wynika, że w sytuacji gdy instytucje Unii przedstawiły zbieżne poszlaki, iż dystrybutor powiązany z producentem wykonuje funkcje podobne do tych, które wykonuje przedstawiciel pracujący na zasadzie prowizji, do dystrybutora lub do tego producenta należy przedstawienie dowodu, że dostosowanie na podstawie art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego nie jest uzasadnione, na przykład poprzez wykazanie, że tworzą oni jeden podmiot gospodarczy. W tym celu owe podmioty gospodarcze powinny między innymi udowodnić, że nie działają niezależnie i że są powiązane porozumieniami kompensacyjnymi.
- 86 Wbrew twierdzeniom PTMM, w ramach stosowania art. 2 ust. 10 lit. i) nie istnieje żadne domniemanie, iż dwa powiązane przedsiębiorstwa nie działają niezależnie lub że są one powiązane porozumieniami kompensacyjnymi, z uwagi na co aby instytucje Unii mogły dokonać dostosowania na podstawie tego przepisu, musiałyby wykazać, że dwa podmioty są zarządzane niezależnie.
- 87 Sugerowana przez PTMM interpretacja nie ma bowiem żadnej podstawy w rozporządzeniu podstawowym, albowiem art. 2 ust. 10 lit. i) tego rozporządzenia nie zawiera nawet najmniejszego odniesienia do takiego domniemania. Przepis ten przewiduje jedynie, że dokonuje się dostosowania ze względu na różnice w prowizjach naliczanych przy danej sprzedaży, i uściśla, że pojęcie „marży [prowizji]” należy rozumieć również jako obejmujące narzut uzyskiwany przez podmiot gospodarczy od produktu, jeżeli funkcje takiego podmiotu gospodarczego są podobne do funkcji przedstawiciela pracującego na zasadzie prowizji.
- 88 Jak podkreśla PTMM, art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego rzeczywiście opiera się na domniemaniu, że dwa powiązane przedsiębiorstwa nie działają w sposób niezależny. Przepis ten stanowi w istocie, że ceny eksportowej nie można uważać za wiarygodną, jeżeli pomiędzy eksporterem i importerem lub stroną trzecią istnieje powiązanie lub porozumienie kompensacyjne. Niemniej jednak w oparciu o art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego niemożliwe jest wyciągnięcie jakiegokolwiek wniosku mającego zastosowanie do analizy, jakiej muszą dokonać instytucje Unii w ramach art. 2 ust. 10 lit. i) tego rozporządzenia. Podczas gdy ten pierwszy przepis dotyczy obliczania ceny eksportowej i zakłada, że stosunek pomiędzy eksporterem i dystrybutorem może ją zniekształcać, art. 2 ust. 10 lit. i) rzeczonożego rozporządzenia, dotyczący porównania wartości normalnej i ceny eksportowej, koncentruje się nie tyle na stosunkach pomiędzy eksporterem i dystrybutorem, ile na funkcjach wykonywanych przez dystrybutora.
- 89 W niniejszej sprawie należy stwierdzić, że Sąd ustalił w pkt 80–82 zaskarżonego wyroku, że Rada posiadała zbieżne poszlaki, iż funkcje wykonywane przez ICOF S były podobne do funkcji przedstawiciela pracującego na zasadzie prowizji. Sąd działał więc zgodnie z zasadami dotyczącymi ciężaru dowodu spoczywającego na instytucjach Unii i nie naruszył prawa w tym zakresie.
- 90 W konsekwencji należy oddalić jako bezzasadną część drugą zarzutu drugiego, a cały zarzut drugi odrzucić jako częściowo niedopuszczalny i oddalić jako częściowo bezzasadny.

W przedmiocie zarzutu trzeciego, dotyczącego naruszenia art. 2 ust. 10 akapit pierwszy rozporządzenia podstawowego

–Argumentacja stron

- 91 PTMM uważa, że Sąd nie uwzględnił bezspornych dowodów przedstawionych podczas dochodzenia antydumpingowego, orzekając w pkt 97 zaskarżonego wyroku, że spółka ta nie wykazała, iż opłaty dotyczące całej sprzedaży zostały poniesione przez ICOF S i że sprzedaż krajowa była finansowana

z dochodów z prowizji od sprzedaży eksportowej. Gdyby Sąd uwzględnił dostępne i przedstawione przez PTMM dowody, stwierdziłby, że Rada niewątpliwie zaburzyła symetrię pomiędzy wartością normalną i ceną eksportową z naruszeniem art. 2 ust. 10 akapit pierwszy rozporządzenia podstawowego.

- 92 Rada uważa w pierwszej kolejności, że niniejszy zarzut jest niedopuszczalny, a w każdym razie, że jest on bezpodstawny. Również Komisja jest zdania, iż niniejszy zarzut jest przede wszystkim niedopuszczalny. Uważa ona, iż w każdym razie jest on bezskuteczny.

–Ocena Trybunału

- 93 Należy zaznaczyć, że w pkt 96 zaskarżonego wyroku Sąd przypomniał, iż w celu uzasadnienia dostosowania w dół wartości normalnej na podstawie art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego do PTMM należało wykazanie, że spółka ICOF S wykonywała funkcje podobne do funkcji przedstawiciela pracującego na zasadzie prowizji na rynku wewnętrznym państwa wywozu. W pkt 97 tego wyroku Sąd zauważył w istocie, że spółka PTMM poprzestała na twierdzeniu, iż opłaty dotyczące całej sprzedaży zostały poniesione przez ICOF S, bez przedstawienia żadnego dowodu w tym względzie. Sąd zaznaczył ponadto, że umowa pomiędzy PTMM i ICOF S nie zawierała żadnego postanowienia lub poszlaki mogących potwierdzić to twierdzenie.
- 94 Z powyższego wynika, że znajdujące się w owym pkt 97 ustalenia kwestionowane przez PTMM w niniejszej części odwołania wchodzą w zakres oceny okoliczności faktycznych przez Sąd. Tymczasem zgodnie z orzecznictwem Trybunału przytoczonym w pkt 27 niniejszego wyroku ocena ta nie podlega kontroli Trybunału.
- 95 Jako że PTMM nie powołuje się na żadne inne przeinaczenie okoliczności faktycznych lub dowodów, zarzut trzeci należy odrzucić jako niedopuszczalny.

W przedmiocie zarzutu czwartego, dotyczącego naruszenia zasady dobrej administracji

–Argumentacja stron

- 96 PTMM uważa po pierwsze, że rozumowanie Sądu w pkt 117 zaskarżonego wyroku jest spekulatywne i niewystarczająco uzasadnione. Sąd nie wyjaśnił, do jakich dokumentów odnosił się, wskazując, iż „z dowodów w aktach sprawy wynika, że Rada uznała podczas postępowania administracyjnego, że wyjaśnienia przedstawione przez [PTMM] nie miały potwierdzenia, a w każdym razie były nieistotne”. Dowody te nie istniały, a Sąd jedynie prowadził spekulacje w tym zakresie. Z dowodów w aktach sprawy wynikało natomiast, że spółka PTMM dostarczyła wszelkich wyjaśnień wymaganych w ramach dochodzenia. Wyjaśnienia te zostały sprawdzone i należało uważać je za bezsporne. Sąd doszedł więc do wniosków, które nie są spójne w świetle dostępnych dowodów.
- 97 Po drugie, w tymże pkt 117 zaskarżonego wyroku Sąd niesłusznie zaakceptował brak uwzględnienia przez Radę dowodów i argumentów podniesionych przez PTMM podczas dochodzenia, ponieważ „były one w każdym razie nieistotne”. Tymczasem chodziło o argumenty o zasadniczym znaczeniu, które zostały przedstawione w toku postępowania i których Rada nie rozpatrzyła, naruszając w ten sposób zasadę dobrej administracji i nie uzasadniając, dlaczego były one nieistotne.
- 98 Rada uważa, że niniejszy zarzut jest częściowo bezzasadny, a częściowo bezskuteczny. Komisja podnosi w pierwszej kolejności, że zarzut ten jest niedopuszczalny oraz że w każdym razie jest on bezzasadny.

–Ocena Trybunału

- 99 Po pierwsze, PTMM zarzuca w istocie Sądowi, że ten nie uzasadnił wystarczająco pkt 117 zaskarżonego wyroku. Sąd nie wyjaśnił bowiem, do jakich dokumentów odnosił się, wskazując, iż „z dowodów w aktach sprawy wynika, że Rada uznała podczas postępowania administracyjnego, że wyjaśnienia przedstawione przez [PTMM] nie miały potwierdzenia, a w każdym razie były nieistotne”.
- 100 W tym względzie należy uściślić, że wyjaśnienia zawarte w pkt 117 tego wyroku dotyczą szczególnie argumentów spółki PTMM, według których fakturuje ona sprzedaż na rynku indonezyjskim z powodów o charakterze podatkowym, a prowizje płacone ICOF S są przeznaczone na pokrycie wszystkich kosztów tej spółki, w tym kosztów poniesionych w związku z wprowadzaniem produktów na rynek krajowy.
- 101 Tymczasem, chociaż prawdą jest, że Sąd nie wyjaśnił w pkt 117 rzeczonego wyroku, do jakich dokumentów się odnosił, to jednak z pkt 64 i 97 tego wyroku wynika, iż Sąd wyjaśnił powody, dla których uznał, że argumenty PTMM nie miały potwierdzenia, oraz wskazał dokumenty, na podstawie których wysnuł ten wniosek.
- 102 Wynika z tego, że niniejszy argument dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia należy oddalić jako bezzasadny.
- 103 Po drugie, PTMM zarzuca Sądowi, że ten niesłusznie zaakceptował w pkt 117 zaskarżonego wyroku brak uwzględnienia przez Radę dowodów i argumentów podniesionych przez PTMM podczas dochodzenia, ponieważ „w każdym razie były [one] nieistotne”.
- 104 PTMM kwestionuje w ten sposób ocenę okoliczności faktycznych, jakiej Sąd dokonał w pkt 117. Tymczasem zgodnie z orzecznictwem Trybunału przytoczonym w pkt 27 niniejszego wyroku ocena ta nie podlega kontroli Trybunału.
- 105 Jako że PTMM nie powołuje się na żadne przeinaczenie okoliczności faktycznych lub dowodów, niniejszy zarzut należy odrzucić jako niedopuszczalny.
- 106 W konsekwencji zarzut czwarty należy w części odrzucić jako niedopuszczalny, a w części oddalić jako bezzasadny.
- 107 Z całości powyższych rozważań wynika, że żaden z zarzutów podniesionych przez PTMM w uzasadnieniu odwołania nie został uwzględniony, w związku z czym odwołanie to należy oddalić w całości.

W przedmiocie kosztów

- 108 Zgodnie z art. 184 § 2 regulaminu postępowania przed Trybunałem, jeżeli odwołanie jest bezzasadne, Trybunał rozstrzyga o kosztach. Zgodnie z art. 138 § 1 tego regulaminu, mającym zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie art. 184 § 1 tego regulaminu, kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ spółka PTMM przegrała sprawę, a Rada wniosła o obciążenie jej kosztami, PTMM należy obciążyć kosztami poniesionymi przez tę instytucję.
- 109 Zgodnie z art. 140 § 1 regulaminu postępowania przed Trybunałem, mającym także zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie art. 184 § 1 tego regulaminu, państwa członkowskie i instytucje interweniujące w sprawie pokrywają własne koszty.
- 110 W związku z tym Komisja pokrywa własne koszty.

Z powyższych względów Trybunał (dziewiąta izba) orzeka, co następuje:

- 1) **Odwołanie zostaje oddalone.**
- 2) **PT Perindustrian dan Perdagangan Musim Semi Mas (PT Musim Mas) pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Radę Unii Europejskiej.**
- 3) **Komisja Europejska pokrywa własne koszty.**

Podpisy